

В своето особено интересно изследване на румънските суеверия г-жа Е. Джерард¹⁶² („The Land Beyond the Forest“) ги разделя на три групи според произхода им, на първо място поставя местните, вдъхновени от дивата и живописна природа и характера на тази страна; на второ място са онези, които водят началото си от старите германски обичаи и вярвания, донесени от тъй наречените саксонци, които всъщност са заселници от Долен Рейн; и на трето място са повлияните от циганите, „които сами по себе си са раса на гадатели и магьосници“. Тези различни видове суеверия са се смесвали и преплитали, взаимодействали са помежду си и затова в много случаи определянето на точния произход на някое конкретно вярване или традиция е доста мъчна задача.

Често е трудно да се установи в коя страна или сред кой народ дадено суеверие е дошло последно, но когато се сравни огромното количество вярвания на всички раси и във всички времена, не е особено трудно да се установи техният първоизточник. Неотдавна филолозите си избираха някой любим език – ирландския например – и когато откриха, че много думи в различни езици са почти идентични с думите в „Earse“¹⁶³, самонадеяно го обявиха за първоизточник на всички езици. Сега откриваме корените на всички тях в арийския. Затова при изучаването на фолклора е от особена важност да се установи къде традицията е живяла последна; но не бива да спираме дотам, а трябва да продължим изследването, докато не открием началото. По правило, с много малки изключения, когато попадаме

¹⁶² (Джейн) Емили Джерард (1849–1905) – писателка, родена в Шотландия, добила най-голяма популярност с колекцията си от трансилвански фолклор, събрана в годините, прекарани в Темешвар (дн. Тимишоара, Румъния), където бил разквартируван нейният съпруг – офицер от австро-унгарската кавалерия. „The Land Beyond the Forest“ („Земята отвъд гората“) – *б. пр.*

¹⁶³ Наименование, което в началото на XVI век англоговорящите дават на галския език; ирландски – *б. пр.*